ISSN 0132-5957

Вожык

Часопіс сатыры і гумару

3•2016
САКАВІК

Малюнак Аляксандра ШМІДТА.

N.B.

«Нота бенэ»

Звярні ўвагу!

Без сертыфікацыі тавары не прапушчу!

МЕРКУРЫЙ — бог гандлю

БЕЛАРУСЬ

Малюнкі Міколы ГІРГЕЛЯ.

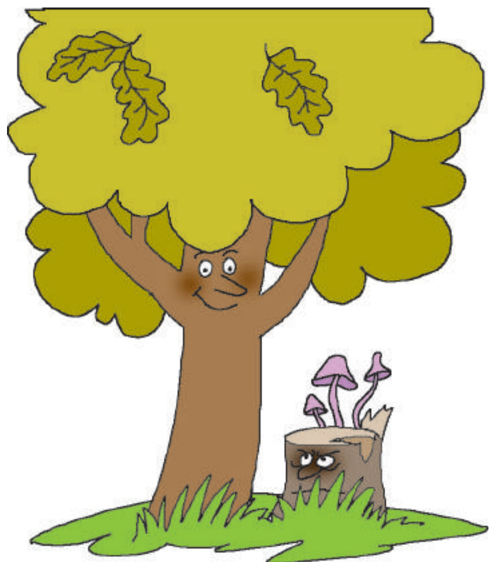
Нічыпар ШЭРАНЬКІ

Байка

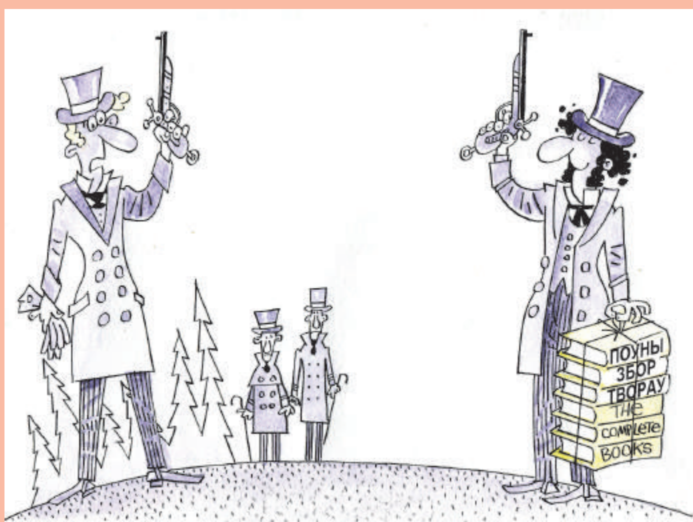
З разлёту Жолуд стукнуўся аб Пень,
Ляжыць, устаць не можа цэлы дзень.
– Ой, знесла маю шапку з галавы!
Ў траве зусім згубіўся, ледзь жывы.
Ты мне, дзед Пень, падняцца памажы,
А то зальюць аблажныя дажджы.
Пень у адказ:
– Высока ты сядзеў!
Чаму ж уніз, як падаў, не глядзеў?
Усё казырыўся, думаў, што круты,
Цяпер ляжы ў палоне глухаты.
І памятай, што мой магутны лоб
Цябе раструшчыць здатны да вантроб.
Ды новаю зялёнаю вясной
Раскрыўся Жолуд і расточак свой
Уверх пусціў – зялёненькі чубок.
Так неўпрыкметку вымахаў Дубок.
І праз гады над спарахнелым Пнём
Магутны Дуб паўстаў вясновым днём,
А Пень счарнеў, паволі знік пад ім...

Ў час саступайце месца маладым.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА
і Аляксандра БАГДАНОВІЧА.

Малюнак Ганны ДЗЮКАВАЙ
і Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Міхась МІРАНОВІЧ

Свае рэзоны

Свякроў
З нявесткай размаўляе,
Рэзоны у яе
Свае:
– Чым менш мужчына
Зарабляе,
Тым, значыць,
Меней ён прап'е!

Недаверлівая

– Ты стала недаверлівай
Звыш меры.
На сходзе быў я,
Чуеш альбо не?
Я сам сабе
Ужо амаль паверыў,
І толькі ты
Не хочаш верыць мне...

Набраўшыся

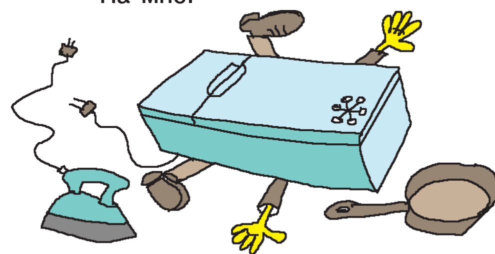
– Так, ад віна
Няма дабра, –
Вікенцій з жонкаю
Згаджаўся, –
Ды ці б я замуж
Цябе ўзяў,
Каб перад гэтым
Не набраўся?!

Характар

Даў Бог характар
Жоначцы маёй...
Хай вас такая доля
Абміне!
Калі бывае
Штосьці не па ёй –
Шпуляе тым, што трапіцца,
Па мне!

Бура ўлеглася

У ваколіцы
Ціша,
Вецер ліст
Не калыша...
Дома
Бура ўлеглася –
Жонка спаць
Падалася.

Вялікія жартуюць...

Сумленныя банкіры

Аднаго разу Артур Конан Дойль дзеля жарту выбраў дванаццаць самых буйных лонданскіх банкіраў, якія мелі рэпутацыю выключна добрасумленных людзей, і адправіў кожнаму з іх па тэлеграме такога зместу: «Усё выявілася. Хавайцеся». На наступны дзень усе дванаццаць банкіраў пакінулі Лондан...

Байкі

Крылоў быў добрым чалавекам, таму часта хваліў і слабыя творы, толькі каб не пакрыўдзіць аўтара. Раз адзін бяздарны паэт працытаваў ва ўступе да сваёй кнігі станоўчы водзыў байкапісца.

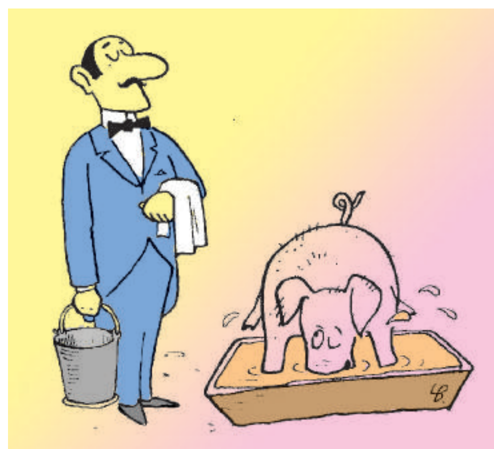
– Бачыш, Іван Андрэевіч, як ён выкарыстаў тваю дабрыню, – сказаў Крылову нехта з яго сяброў. – Цяпер заўсёды будзе спасылацца на тое, што ты хваліш ягоныя творы.

– Не бяда, – спакойна адказаў той. – Усе ж ведаюць, што я пішу байкі.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

Малюнкі Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА.

Вяртанне блуднага бацькі

Жыццёвая іранеска

Ігнат у выхадны дзень з самага ранку пачаў завіхацца па гаспадарцы. Назбіралася шмат спраў: трэба было адрамантаваць разетку, укруціць некалькі лямпачак, падфарбаваць касякі дзвярэй. Мужчына любіў працаваць у адзіноце, пры гэтым успамінаць нейкія моманты са свайго жыцця. Так было і зараз. З летуценных развагаў Ігната выцягнула жонка, крануўшы за плячо:

– Клічу цябе, клічу, а ты не чуеш, нібы аглух. Аж напужаў. Вольга, сястра твая, звоніць ужо другі раз.

– Запрацаваўся і ў марах нейкіх лётаю, – збянтэжана засмяяўся мужчына. – Давай сюды тэлефон. Алё, слухаю цябе, Волечка.

– Прывітанне, братка! Няўжо забыўся на сваю любімую сястрыцу? Тыдзень цябе не бачна і не чутна, – весела пралапатала жанчына.

– Вось не трэба! У аўторак заязджаў, мужу твайму прывозіў інструменты, – неяк па-дзіцячы пачаў апраўдвацца Ігнат.

– Ды не пра тое гаворка. У мужа праз тыдзень юбілей, дык вы нічога не плануйце, мы чакаем вас у госці!

– Я памятаю. Ужо нават падарунак яму нагледзелі, – таямніча сказаў Ігнат.

– Выдатна! Усё, цалую, трэба бегчы!

– Бывай! – Ігнат адключыў тэлефон і зноў узяўся за працу.

Як заўсёды пасля сустрэч і размоў з сястрой, якая, дарэчы, жыла амаль па суседстве, на яго твары з'явілася шчаслівая ўсмешка. Ігнат успомніў дзяцінства. Час, калі яму было дзесяць гадоў. Тады раптоўна кудысьці знік іхні бацька. Яны пыталіся ў маці, дзе татка, але тая толькі адмахвалася – маўляў, выправіўся ў кругасветнае падарожжа. Так Ігнат стаў галоўным мужчынам у сям'і, дапамагаў маці, займаўся выхаваннем малодшай сястрычкі. Жылі небагата, але дружна, трымаліся адзін аднаго.

Раптам яго зноў кранула за плячо жонка:

– Там да цябе мужчына нейкі прыйшоў. На вуліцы чакае.

– Што за ён? Можа, з працы хто прыехаў? Добра, зараз выйду.

Гаспадар мазануў яшчэ некалькі разоў пэндзлем па касяку і рушыў на вуліцу.

Каля ганка стаяў статны незнаёмец і ўсміхаўся:

– Сустракай бацьку, сынок! Не пазнаў, ці што?

Ігнат ажно аслупянеў і павольна вымавіў:

– Мужчына, вы, мабыць, памыліліся. Бацькі ў мяне няма.

– Як жа няма, калі я тут. Прыгледзься лепш!

– Не, не веру сваім вачам... Адкуль ты і навошта з'явіўся?

– Навошта? Вы ж з Вольгаю мае крывінкі. Канешне, жыццё так склалася, што выхоўваў вас толькі ў дзяцінстве, але вы заўсёды былі ў маім сэрцы. Нялёгка было мне ўсе гэтыя гады. Вось, пад старасць вырашыў выправіць свае памылкі. Хацеў бы з табой пажыць, унукаў паняньчыць, дапамагаць ва ўсім, – амаль праслязіўся Іван Пятровіч.

– Так склалася жыццё... – ціха паўтарыў Ігнат. – Гэта, безумоўна, добра, што ты хоць зараз вырашыў успомніць пра сваіх дзяцей. Але мы больш за дваццаць гадоў цябе не бачылі, не атрымалі ніводнага віншавання на святы. Я ўжо не кажу пра матэрыяльную дапамогу. Ты выкрасліў нас са свайго жыцця. І цяпер мы чужыя адзін аднаму. Прабач мне за гэтыя словы, але вяртайся туды, адкуль прыехаў.

Бацька на гэта бліснуў злосна вачыма і амаль закрычаў:

– Прагналі мяне адтуль, думаў, што хоць тут прымуць. Тым больш, гэта і мой дом таксама!

– Твой? – засмяяўся Ігнат. – Можа, мы з Вольгаю павінны яшчэ заплаціць грошы за тое, што з тваёй дапамогай на свет з'явіліся? Ідзі адсюль. Размова скончана, няма аніякага жадання з табой гаварыць.

Ігнат нервова плюнуў, зайшоў у хату і зачыніў за сабой дзверы. Нечаканы госць яшчэ некалькі хвілін патаптаўся каля ганка і знік.

Брат адразу ж пазваніў сястры і ўсё расказаў. Тая крыху памаўчала і выдала: «Адчуваю, папсуе ён нам яшчэ жыццё. Дарма я спадзявалася, што ў яго хопіць сумлення ніколі не з'яўляцца ў нашых краях».

Праз тыдзень усе суседзі пры сустрэчы пачалі коса глядзець на Ігната і Вольгу, шаптацца і асуджальна ківаць галовамі. Тыя ніяк не маглі зразумець, што здарылася. Але іх агульная знаёмая расказала: Іван Пятровіч пасяліўся недалёка ад Ігната і распускае плёткі. Маўляў, дзеці ў родны дом не пускаюць – ні кроплі спачування да старога чалавека! Каб устанавіць справядлівасць, ён хоча падаць у суд і адваяваць у сына месца ў доме. Магчыма, будзе патрабаваць, каб дзеці яму аліменты плацілі. Яшчэ і ў газету звярнуўся...

Брат з сястрой пасля такіх навін схапіліся за галовы. Ігнат з горыччу выказаў набалелае:

– Вось табе і родная кроў! Спачатку кінуў сям'ю, а зараз патрабуе, каб яго прынялі, абагрэлі і прытулілі! Не, добра, што маці перад сваёй смерцю пакінула мне ягоны развітальны ліст, дзе напісана,

каб яго не чакалі, бо знайшоў другую жанчыну і будзе цяпер толькі з ёю. Як адчувала, што нешта падобнае можа здарыцца.

Праз тыдзень да Ігната завітала журналістка з мясцовай газеты. Ёй даручылі напісаць артыкул пра дзяцей, якія не далі прытулак роднаму бацьку. Мужчына адразу паказаў дзяўчыне ліст-доказ, а потым расказаў усю праўду. Карэспандэнт уважліва слухала, рабіла пазнакі ў штодзённіку. Калі развіталіся, запэўніла, што паспрабуе вывесці Івана Пятровіча на чыстую ваду.

Так і адбылося. Журналістка завітала ў госці да бацькі Ігната і адразу ў лоб спытала:

– Іван Пятровіч, а ці помніце вы пра ліст, у якім адмаўляецеся ад сям'і і ад дзяцей? Ці сапраўды больш за дваццаць гадоў назад вы зніклі і да гэтай пары ніводнага разу не з'яўляліся ў жыцці сваіх «крывінак»?

– Было. Хлусіць не буду. Але ж я ўсё зразумеў, а яны вось як са мной абышліся... Выгналі і нават слухаць не захацелі!

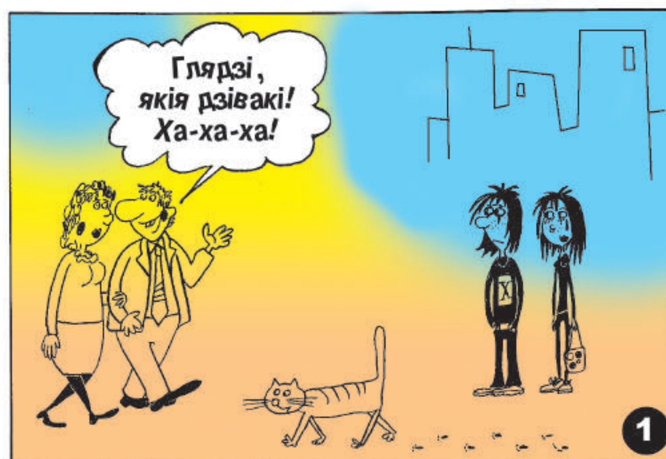
Журналістка ўсміхнулася і запісала яго словы...

У той жа вечар па вуліцы Ігната папаўзлі чуткі-абвяржэнні святасці Івана Пятровіча.

P.S. Дарэчы, гэта не прыдуманая гісторыя вяртання блуднага бацькі. Яна на самай справе зусім нядаўна адбылася ў Кобрыне. Мы дазволілі сабе толькі змяніць імёны галоўных герояў. А як бы вы павялі сябе на месцы Ігната, Вольгі і Івана Пятровіча? Згадзіцеся, цяжкая тэма для разважанняў, але ў жыцці здараецца featureрознае...

Наталля КУЛЬГАВАЯ.

Малюнак Аляксандра ПЯТРОВА.

Мімаходзь

Калі дыета смачная, чаму б на ёй не сядзець?

Каханню і разводу ўсе ўзросты падыходзяць.

Прап'еш сваю дудку – будзеш скакаць пад чужую.

Кульгаў на дзве нагі і на ўсю галаву.

Будзе, мусіць, сынок кухарам, бо з дзяцінства ўмее добра вешаць лапшу на вушы.

Сяброўства з зялёным зміем пераўтварае ў хамелеона: спачатку чалавек чырванее, потым сінее і зелянее, а пасля ўвогуле робіцца чарнільным.

Мікола НАВАРЫЧ,
г. Мінск.

Чаты і дзяўчаты

Горад – гэта вам не хутар,
Там культура, інтэрнэт.
«Сеткай» ён усіх ахутаў,
Апынуўся ў ёй і дзед.

Раз набрыў стары на чаты,
Сам сабе не верыць дзед:
«Ах, якія тут дзяўчаты!
Ці ж такіх убачыш дзе?»

Па начах дзядуля мроіць,
Збрыў вусы і бараду.
Што ні дзень – мяняе строі,
Выпрацоўвае хаду.

Свой кіёк у кут адправіў,
Бабу збагрыў на курорт.
Лінзы дзед у вочы ўставіў,
Каб зручней, каб мець камфорт.

Ля камп'ютара заўзята
Пальцам клавішы дзяўбе,
Рассылае адрасатам
Зманы-весткі пра сябе.

За пяць дзён у трэску высах,
Ціск у скронях пляжыў так,
Што не мыўся, не галіўся –
Зноў зарос, як той лайдак.

Жонка на парозе: «Мілы!»
Стала дзеда шкадаваць.
Дых таму перахапіла,
Бабу згроб – і цалаваць.

Праклінаў дзядуля чаты,
Ды не мог, каб не зірнуць
Хоць разок на тых дзяўчатак,
А інакай – не заснуць...

Высах зноў, не мышцы – драбы,
Праз дзяўчат гаруе дзед.
Вы мужоў пільнуйце, бабы,
Каб не збеглі ў інтэрнэт!

Рэгіна РЭЎТОВІЧ,
г. Дзяржынск.

Малюнкі Алега ПАПОВА.

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Васіль ТКАЧОЎ

Гумарэска

Схапіліся неяк паміж сабой два пісьменнікі – Шэранькі і Кволенькі. Ды так, што ледзьве не пабіліся. Першы папракнуў другога, што кнігі ягоныя попытам не карыстаюцца, маўляў, іх ніхто нават у рукі не бярэ, і параіў заняцца якой-небудзь больш карыснай справай. Напрыклад, вырошчваць агуркі на дачных сотках. Такі напад калегі па творчасці, вядома ж, цалкам сапсаваў настрой Кволенькаму, той ледзь не страціў прытомнасць, хапаў ротам паветра, а потым, як толькі крыху ачуняў, пайшоў у наступ:

– Ты што такое гаворыш? Быць не можа! Каго ж тады чытаюць, калі не мяне?

На гэта Шэранькі спакойна і горда заявіў:

– Мяне!

– Цябе? – абурыўся Кволенькі. – А што ты надрукаваў? Падкажы назву хоць адной сваёй кнігі, га?...

Пасля такіх узаемных абраз сябры-калегі сталі ворагамі. І нават чуць адзін пра аднаго нічога не хацелі.

Неўзабаве ў Кволенькага выйшла новая кніга. Адразу ж ён успомніў тую спрэчку з Шэранькім і вырашыў правесці эксперымент, для якога выбраў дзесяць чалавек. «Калі ўжо сябры і знаёмыя не чытаюць мяне, то, мусіць, Шэранькі праўду казаў», – думаў ён, падпісваючы чарговы экзэмпляр. У кожную кнігу пісьменнік клаў цыдулку з просьбай абавязкова падзяліцца сваімі ўражаннямі ад прачытанага.

Год прайшоў, як адзін дзень, аднак ніводнага водгуку небарака не атрымаў.

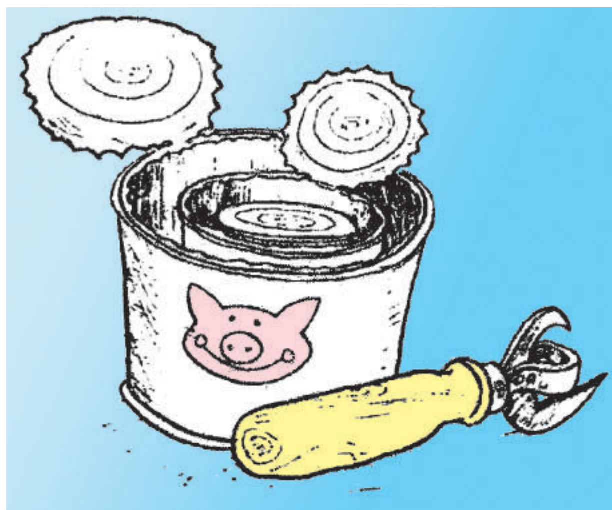
Кволенькі ўсё зразумеў: ягоную кнігу ніхто нават не пагартаў, раз не заўважыў цыдулку. У той жа дзень гора-пісьменнік вырашыў памірыцца з Шэранькім. Можа, і сапраўды карысней было б агуркі на дачы вырошчваць?

г. Мінск.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА і Аляксандра БАГДАНОВІЧА.

Малюнак Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА.

Майстар пякучага слова

Кандрат КРАПІВА (Кандрат Кандратавіч Атраховіч) (1896–1991) – знакавая постаць у гісторыі беларускай сатыры і гумару, якая нязменна застаецца і сімвалам «Вожыка»: унёсак таленавітага творцы ў развіццё калючага выдання наўрад ці можна ацаніць. У 1943–1945 гадах Кандрат Кандратавіч рэдагаваў сатырычную газету-плакат «Раздавім фашысцкую гадзіну», а ў пасляваенныя часы часопіс «Вожык».

Літаратурную славу пісьменніку прынеслі байкі, сатырычныя і гумарыстычныя вершы і фельетоны. Плённа працаваў ён і ў камедыйным жанры драматургіі. Яговыя п'есы «Хто смяецца апошнім» (1939), «Мілы чалавек» (1945) і «Брама неўміручасці» (1973) шырокавядомыя не толькі ў нашай краіне, але і далёка за яе межамі. Кандрат Крапіва – аўтар больш чым 20 кніг сатыры і гумару.

Чалавек з глыбокай і багатай натурай, Крапіва знешне выглядаў суровым, маўклівым і нават пахмурным, але насамрэч валодаў сакрэтам і ўмеў рассмяшыць іншых. Нават у самых складаных сітуацыях ён не губляў пачуцця гумару.

Трапнае слова слыннага творцы пякло і яшчэ доўга будзе пячы падхалімаў, здраднікаў, ашуканцаў, двурушнікаў і іншых прайдзісветаў.

Адзначаючы 120-гадовы юбілей з дня нараджэння Кандрата Кандратавіча, згадаем адну з яговых баек, у якой фігуруе наш калючы прататып.

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Кандрат КРАПІВА

Дзіця, Вожык і Змяя

Байка

Выходным днём у саснячку
Жанчына з дзіцянём гуляла,
Лягла пад сонца, задрамала,
А небяспека напаткала
Яе маленькую дачку.
З узгорка ўніз вядзе сцяжынка, –
Ідзе па ёй мая Дзяўчынка
Ды ловіць матылькі.
А гэтым часам пры сасонцы
Гадзюка грэецца на сонцы, –
Блішчыць на ёй узор лускі.
Дзяўчынка рада: «Цаца! Цаца!»
І хоча ўжо рукой хапіць,
А «цаца» пачала звівацца,
Лісліва, ціхенька сіпіць:
– Хачу, дзіця, з табой
пасябравацца:
Цябе я ласкава, пяшчотна абаўю,
Пазнаеш ты любоў маю.
Аж раптам тут ля самых ножак
Зафыркаў злосна Вожык
І кінуўся адважна на Змяю.
Змяя ўзвілася бліскавіцай,
Зубамі хоча ўпіцца,
Мільгае промнямі лускі,
А ён, узброены іголкай,
Зубоў змяіных не баіцца
І рве Гадзюку на кускі.
Дзяўчынка сціснула ад гневу
кулачкі,
Крычыць на Вожыка:
– Пачвара, недарэка!
Ты цацу сапсаваў маю!
За гэта я цябе наб'ю.
Ты – бека!
– Дзіця, – адказвае ёй Вожык, –
Хоць бека я, калючы, непрыгожы,
Але ж я знішчыў смерць тваю.
Як падрасцеш, ацэніш ты паслугу
І мне падзякуеш, як другу.

Дзіця дзіцём – і розум у яго такі.
Я не дзяцей тут меў на мэце,
А ёсць яшчэ дарослыя дзядзькі
На свеце,
Што і змяю гатовы прытуліць,
Якая іх умее пахваліць.
Такім мілей ліслівы гад паўзучы,
Чым верны друг, хоць і калючы.

1950 г.

Малюнак Аляксея ПАПРОЦКАГА, 1984 г.

Малюнак Міколы ШЫШЛОВА, 1987 г.

Малюнак Аркадзя ГУРСКАГА, 2002 г.

Малюнак Анатоля ГАРМАЗЫ, 1995 г.

Малюнак Пятра КОЗІЧА, 1989 г.

З натуры

У наш сельскі савет аднойчы прыехаў начальнік з райцэнтра. Зайшоў у кабінет да сакратара і з парога пачаў ушчуваць:

– Што ж ты тут сядзіш, штаны праціраеш? Час заняцца людскімі праблемамі.

Мужчыны выйшлі на вясковую вуліцу і накіраваліся да бліжэйшай хаты. Старая Марыля, як толькі ўбачыла высокіх гасцей, замітусілася, выцерла фартухом табурэткі, паправіла абрус на стале.

– Праходзьце, праходзьце, даражэнькія, сядайце! – ветліва запрасіла і тут жа знікла ў каморы, адкуль выйшла з колцам добра падсушанай каўбасы, ладным кавалкам сала ды бутэлькай гарэлкі.

– Калі ласка, частуйцеся, вы ж у мяне першы раз у хаце!

Сакратар нерашуча перамінаўся з нагі на нагу, але неўзабаве ўзяў прыклад з начальніка, які ўжо дапамагаў гаспадыні рэзаць хлеб.

Выпілі па кілішку, закусілі. Начальнік палагаднеў.

– Скажы, маці, – звярнуўся ён да Марылі, – якія праблемы цябе хвалююць?

– Ды сена трэба нарыхтаваць для кароўкі.

– Так, пішы «сена», – загадаў сакратару гарадскі госць, але ў той жа момант удакладніў:

– А сама накасіць не зможаш?

– Эх, які ўжо з мяне, старой, касец?

– Ну, добра. Яшчэ што?

– Без дроў, сынок, засталася, зіма на носе.

– Выкрэслівай «сена» і пішы «дровы». Але ж тут таксама саманарыхтоўка... Можа, у чым іншым маеш патрэбу?

– Хата цячэ, не магу дапрасіцца, каб дах адрамантавалі.

Ад выпітага вочы ў начальніка зрабіліся масленымі. Ён доўга глядзеў на Марылю і ўрэшце глыбакадумна заявіў:

– Шукай, бабуля, гаспадара. Усе гэтыя праблемы без яго не вырашыць! А калі якое пытанне ўзнікне, забягай у сельсавет – дапаможам. Ну, а пакуль бывай, трэба нам яшчэ астатнія хаты абысці. Шмат патрэб у людзей, шмат!..

З гэтымі словамі раённы начальнік знік за дзвярыма. За ім, трохі ніякавата кіўнуўшы на развітанне галавой, пайшоў з хаты і сакратар.

Тамара СЕНКЕВІЧ,
г. Навагрудак.

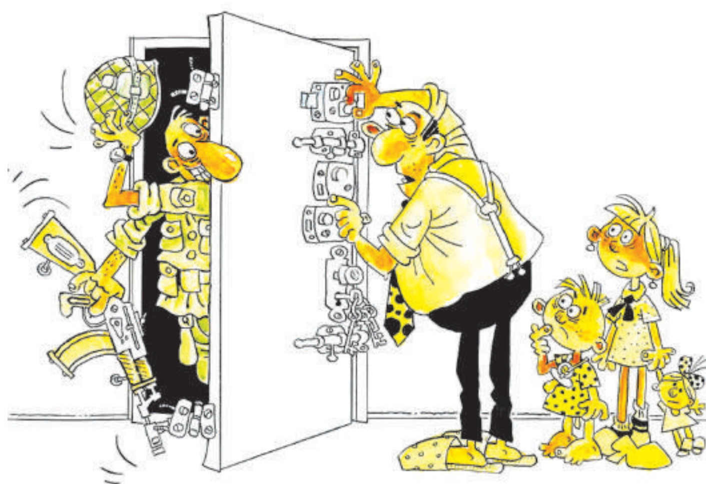
Малюнак Алега ПАПОВА.

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Малюнкі Алега ГУЦОЛА.

Мініяцюры

Сябе ён лічыць пупам свету
І не шукае падабенства,
Бо падхалімамі сагрэты,
Зацалаваны быў з маленства.

Але такому трэба смела
Сказаць у вочы і з дакорам,
Што ён – нібыта частка цела,
Назваць якую проста сорам...

* * *

Рабочы некалькі разоў
Чытаў аб'яву ды дзівіўся:
«Завод па вырабе тазоў
Уласным вырабам накрыўся».

* * *

І кепска на душы, і сэрца б'ецца,
І ў галаве заўсёды мітусня.
Ніколі не сядзеў, а ўсё здаецца,
Што на свабодзе не пражыў і дня.

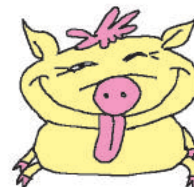
* * *

Прыроду, брат, не перапрэш.
Я так кажу, бо маю вопыт.
Як ні кармі ваўка, але ж
Не вырасце ніколі хобат.

* * *

«Скажыце, выпадкова тут да вас
Без костак рыбу не завезлі часам?»
Праз зубы крамнік буркнуў у адказ:
«Прывезлі каўбасу. І ўся без мяса!»

* * *

Такіх людзей я многа бачыў,
Сустрэнеш ледзьве не штодня:
Язык нібыта і сабачы,
А як прыгледзішся – свіння.

Уладзімір ЦАНУНІН,
г. Вілейка.

Вітаем «Чаяна» з далёкага Татарстана!

Ганаровае месца ў кагорце вожыкаўскіх сяброў і пабрацімаў займае часопіс «Чаян». А прадставіць яго вам, шаноўныя чытачы, галоўны рэдактар выдання Рафаэль Халілулаў:

– Неяк у Казані абвясцілі конкурс на лепшую ідэю помніка і назву для новай вуліцы. Адзін вясёлы грамадзянін прапанаваў паставіць у сталіцы манумент «Чаяну» і назваць у яго гонар вуліцу. «Гэты часопіс – сапраўдны брэнд нашай рэспублікі, нароўні з Татнафтай, КамАЗам і «Рубінам», – пісаў ён. – Мару, каб на стале кожнага татарстанца былі чай, чак-чак і «Чаян»!» На жаль, крэатыўная ідэя не знайшла падтрымкі ў чыноўнікаў. А шкада!

Тым не менш, «Чаян» – сапраўдная легенда, жывая гісторыя, выданне, вядомае кожнаму жыхару рэспублікі. «Вы ствараеце патрэбны народу часопіс. Чытаем «Чаян» усім мястэчкам ад першай старонкі да апошняй», – напісаў у рэдакцыю жыхар Вялікіх Кайбіц Радзік Гірфанаў. «Чытаю «Чаян» і маю ад гэтага карысць несумненную», – прызнаваўся першы Прэзідэнт Татарстана Мінтымер Шайміеў. Ці гэта не ўсенароднае прызнанне!

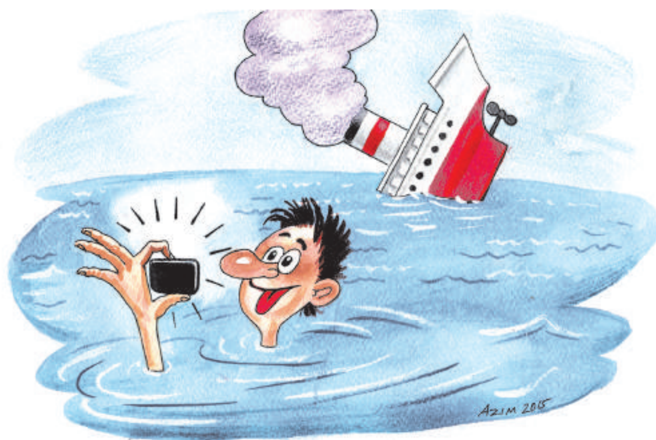
Калі сур'ёзна, то «Чаян» – адно з найстарэйшых выданняў не толькі рэспублікі, але і краіны. Адзіны ў свеце гумарыстычны часопіс на татарскай мове выходзіць з 1923 года. У сваёй творчасці чаяністы абапіраюцца на багатыя традыцыі народнага гумару, дэмакратычнай і сатырычнай журналістыкі, закладзеныя яшчэ вялікім татарскім паэтам Габдулой Тукаем.

За дзевяць дзесяцігоддзяў «Чаян» адлюстраваў усе павароты нашай непрадказальнай гісторыі. Якіх толькі персанажаў ні сустрэнеш у нумарах мінулых гадоў! У розны час у клюшні «Чаяна» траплялі буржуі і кулакі, стылягі і самагоншчыкі, фарцоўшчыкі і бюракраты. Пры ўсёй ідэалагізаванасці (а часопіс доўгія гады быў органам Татарскага абкама КПСС) «скарпіёнавыя браты» заўсёды прытрымліваліся галоўнага прынцыпу: смеючыся з недасканаласці чалавека, выкрываючы заганы грамадства, паляпшаць норавы, даваць чытачу надзею на дабро і справядлівасць. І сёння невялікі калектыў часопіса і яго шматлікія аўтары сваёй гумарыстычнай працай пацвярджаюць гэта.

chayan.su

Малюнак Уладзіміра ІЖБОЛДЗІНА.

Малюнак Ільдуса АЗІМАВА.

Дзмітрый ФІЛІПАЎ

Кніжнік

У апошні час я паэзію палюбіў. Вось, напрыклад, вершы Аляксандра Сяргеевіча Лермантава. «Я достаю из широких штанин...» Якая сіла слова! Дэкламую ўдзве гадзіны ночы, а сусед па сценцы грукае, відаць, апладзіруе.

Ці Пушкін Міхаіл Юр'евіч. Як толькі прамоўлю: «Ты жива еще, моя старушка...», адразу ўсе бабулі на лаўчацы галасіць пачынаюць і слёзы хусцінкамі выціраюць... Чароўная сіла мастацтва!

Я і сам да прыгожага неабыякавы. Хоць і працую дворнікам. Разгроб гурбу снегу – тут жа верш прачытаў. Пакалоў лёд – яшчэ адзін узгадаў.... Пасыпаў пясочку і адгарнуў томік Пушкіна, Лермантава або Льва Мікалаевіча Ясеніна.

Кніг жа шмат ля кантэйнераў для смецця валяецца. Як народ інтэрнэт займеў, так і пачаў ад іх пазбаўляцца, хоць у ранейшыя гады па блаце даставаў. У мяне ў капцёрцы цэлая бібліятэка набралася. Вось я і гляджу, што яны панапісвалі... Як быццам ведалі, што гэта ўсё да мяне прыйдзе...

Малюнак Віталя ФЕАКЦІСТАВА.

Малюнкі Ільдара НАФІЕВА.

Людміла УЛАНАВА

Прадчуванні

Так жыць на свеце цяжка мне, сябры,
Чакаю я з усіх бакоў падману.
Як добра зранку – гэта да пары:
Увечары напэўна дрэнна стане.

Не адключылі ні святло, ні газ,
Надвор'е – проста супер! Што за здзекі?
А, ведаю! Буран ідзе на нас!
Паветра нават пахне небяспекай.

Калега кампліментаў цэлы воз
Мне выдаў, а за вочы, пэўна, лае.
Зарплату сёння павялічыў бос,
Відаць, кагось пры гэтым скарачае.

Ў аўтобусе ўсміхнуўся кантралёр,
Народу мала і білецік шчасны.
Не парушае ПДР шафёр...
Дзе ўсё-ткі гадасць? Дзе яна захрасла?

Майму прыходу радая сям'я,
Не падгарэлі смачныя катлеты.
І гэта ўсё, дакладна знаю я,
Якіхсьці непрыемнасцей прыкметы.

Відаць, чакае нас благое штось...
Я сплю. Пад'ём на працу будзе ранні.
Паганы сон мне сніцца. Вось жа! Вось!
Ізноў не падманулі прадчуванні.

Малюнак Віталя ФЕАКЦІСТАВА.

Зуфар ЗАРЫПАЎ

На пляжы

Пляж мясцовы – не Карыбы,
І ўсё ж лепей тут, чым дзе:
Няма столькі ў рэчцы рыбы,
Колькі на пяску людзей.

Гэты лёг на санцапёку,
Той хаваецца ў цяньку.
Сеў і я непадалёку,
На купальшчыкаў гляджу.

За буйкі не заплывае
Муж вучоны, кандыдат.
Кажуць, і ў навуцы мае
Нешырокі далягляд.

Граззю Сабірзян кідае
Ў тых, каго лягчэй дастаць.
І на сходзе гэтак, знаю,
Ён прывык крытыкаваць.

Тахір скокнуў без страховак –
Вынырнуў хвілін праз пяць.
Ў апараце ён гандлёвым
Навучыўся так «ныраць».
Глей на дне знайшоў Мяфодзій
І давай яго мясіць:
Жыць з людзьмі не ўмее ў згодзе,
Ваду любіць замуціць.

Захлынуўся, як купаўся,
Ў рэчцы балбатун-Салім:
Рот закрыць не здагадаўся,
Мелі клопату мы з ім.
У ваду Парфір не скача,
А здзяйсняе мацыён.
Рэпутацыю, няйначай,
Падмачыць баіцца ён.

Вось такі надзейны спосаб
Чалавека «раскусіць»:
Днём спякотным трэба проста
Разам з ім на пляж схадзіць!

Малюнак Івана ХАНЦЕМІРАВА.

Малюнак Валерыя ТАРАСЕНКІ.

Малюнак Івана АНЧУКОВА.

Рафіс ГІЗАТУЛІН

Крыжаванка

У кабінет дырэктара ўвайшоў вусаты хлопец. Ханан Ханавіч на імгненне падняў галаву і зноў стаў нешта пісаць.

– Добры дзень, – сказаў наведвальнік. – Я чуў, што вам шафёр патрэбен...

– Пачакай, – адказаў Ханан Ханавіч. – Зараз... Та-ак... Віно, пяць літар. «Партвейн»? Не, тут восем...

Хлопец ажывіўся:

– Можа, «Агдам»?

– А-г-д-а-м... Глядзі ты, правільна, – згадзіўся дырэктар. – А на літару «эр» віно не ведаеш? Сем літар...

– «Рыслінг»?

– Падыходзіць! А з дзевяці літар не падкажаш? Таксама сухое. Апошняя – «і».

– Ну, тут і думаць няма чаго: «Ркацытэлі».

Хлопец зазірнуў у крыжаванку праз плячо дырэктара і стаў вадзіць пальцам па клетках.

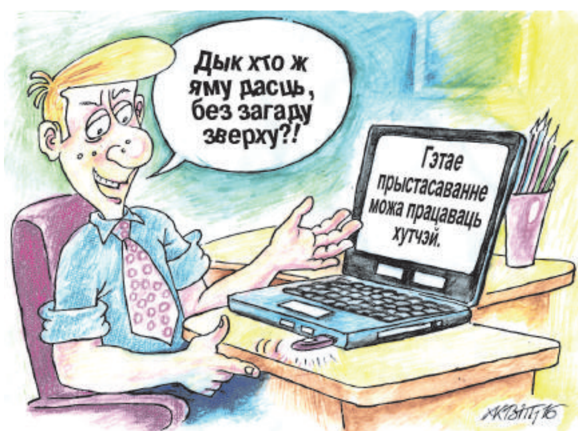
– Трэцяе па гарызанталі – «Вермут», сёмае па вертыкалі – «Хванчкара»... Восьмае – «Санцадар»...

– Малайчына, – сказаў Ханан Ханавіч. – Можаш ісці.

– Куды? – не зразумеў хлопец. – Я чуў, вы шафёра шукалі...

– Шукаў, – уздыхнуў дырэктар. Ды разумееш, мне такі шафёр патрэбен, каб гэтую крыжаванку разгадаць не мог...

Пераклады з рускай Веранікі МАНДЗІК.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА
і Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Малюнак Ганны ДЗЮКАВАЙ
і Андрэя СІДАРЭЙКІ.

Віктар ЛОЎГАЧ

Гасцінцы для маці

Іранеска

Начальнік цэха металаапрацоўчага завода Адам Смактуха стаяў у гастраноме і задумення скроб патыліцу. Ён намерыўся ў вёску да маці і выбіраў, якія гасцінцы ёй можна купіць. Думкі вірыліся ў ягонай галаве: «Гэта ж мы больш за год не бачыліся! Трэба прывезці нешта асаблівае. Можа, персікаў ці апельсінаў кілаграмы з два купіць? Ды слівы нашыя смачнейшыя за заморскую садавіну. Ці вунь тых прыгожых пернікаў? Толькі маці і не такое ўмее пячы. А калі цукерак узяць самых дарагіх – з каньяком? Ды не, не адчуе яна смаку, не звыклая да такога. Акрамя карамелек-падушачак нічога і не каштавала нават. Мо бублікаў ці сушак прыхапіць? Але ж не ў яе гадах іх жаваць, хай лепей пабераджэ зубы».

Адам некалькі разоў прайшоў уздоўж паліц з прадуктамі. Неўзабаве яго позірк спыніўся на імпартных ласунках. «Вось чым я яе здзіўлю! Ды толькі не спадабаюцца маці гэтыя шакаладныя батончыкі, я амаль упэўнены... Але чаму я тут увогуле мітушуся, галаву ламаю? Навошта ёй тыя гасцінцы? Лепшы падарунак для маці – калі я прыеду!» – з гэтымі думкамі начальнік цэха, важна расправіўшы плечы, накіраваўся да выхаду.

Чакай, матуля, сыночка ў госці!

Гомельская вобласць,
г. п. Акцябрскі.

Выдавец – сокавыціскалка.
Грабянец – злодзей.
Дармовы – паліглот.
Дурасліўка – настойка са сліў.
Здраўніца –доктарка.
Кладка – курыца.
Падручнік – мыліца.
Працяжнік – паравоз.
Студзень – дзень студэнта.
Студня – ВНУ.
Ступа – танец.

Даслала
Ганна ЧАРНУШЭВІЧ,
Слуцкі раён,
в. Замосце.

Дзяўчына пытаецца ў свайго каханага:

– Любы, ты будзеш мне верным мужам, калі мы ажэнімся?

– Канечне, – адказвае той.

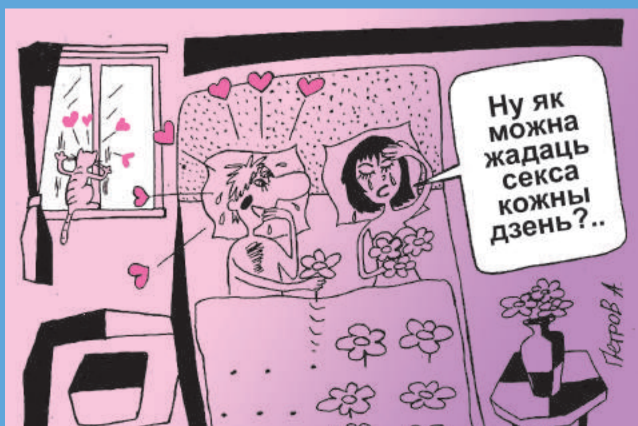
– А калі я стану тоўстай, ты ўсё роўна мяне не кінеш?

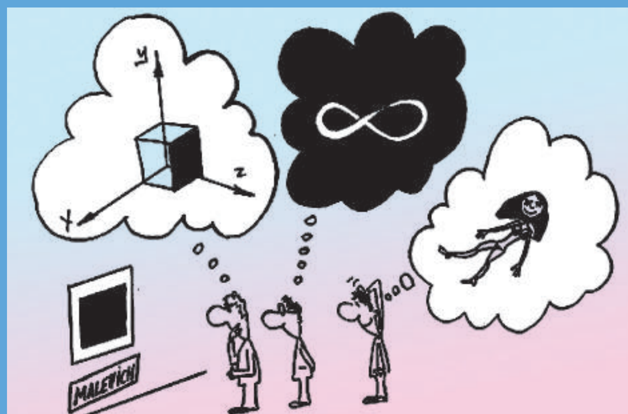
– Не. Толькі карміць цябе перастану, – крыху падумаўшы, прамармытаў жаніх.

– Бяры прыклад з мяне, – гаворыць маці дачушцы. – Я ўжо дваццаць гадоў замужам і ўвесь час кахаю аднаго чалавека.

– Уяўляю, які будзе скандал, калі пра гэта даведаецца бацька, – адказала на гэта дзяўчынка.

Тамара СЕНКЕВІЧ,
г. Навагрудак.

Малюнкі Аляксандра ПЯТРОВА.

Шаноўны сябра Вожык!

У гэтым месяцы мне давялося шмат пабегаць у пошуку падарунка для жонкі на 8 Сакавіка. Абабіўшы парогі не адной крамы, я спыніўся ў касметычным аддзеле ўнівермага, дзе набыў цудоўны набор для душа: да геляў і шампуняў прыкладаўся яшчэ і плюшавы мішка. Пасля ўжо таго, як свята мінула, у адным з будынкаў на сталічнай вуліцы Захарава я наткнуўся на вось такі своеасаблівы набор для ванны. Я пачаў разважаць і прыйшоў да высновы, што ў гаспадарцы падобная рэч была б надзвычай карыснай, калі б яе магчыма было падключаць да звычайнага крана. Асабліва летам на дачы. І агарод зручна паліць, і машыну памыць, і самому спаласнуцца не грэх. Чым не вынаходніцтва? Але вярнуўшыся дадому, умомант забыўся на гэтыя інжынерныя прыдумкі. Бо каханую маю больш шчаслівай зробіць звычайная плюшавая цацка, чымся такі шматфункцыянальны пажарны рукаў.

Уладзіслаў ЖУК,
г. Мінск.

Мае прывітанні, дружа Вожык!

Як чалавек уважлівы і прынцыповы, я маю сталую звычку правяраць на харчовых таварах тэрмін захоўвання. Асабліва гэта тычыцца малочных прадуктаў: купляю іх толькі тады, калі мяне задавальняе дата на ўпакоўцы. Але нядаўна ў самай звычайнай прадуктовай краме я набыў неверагодны прадукт — смятану, якая не можа сапсавацца. Ну, як яна можа скіснуць, калі зрабіць ёй гэта трэба 30-га лютага? Хоць і карцела праверыць праўдзівасць надпісу на ўпакоўцы, але выбар я зрабіў на карысць больш рэальных прадуктаў.

Аднак суседка прымусіла мяне крышачку паверыць у існаванне такіх дат. Пачуўшы гісторыю пра смятану, яна паказала вось такую пячатку ў сваім пашпарце. Я, канешне, ведаў, што многія ездзяць перад Новым годам нешта купіць у суседнія краіны, але каб у такі дзень... Можа, у Літве ўсё па-іншаму? Шчыра прызнацца, я зусім заблытаўся. Цяпер хвалююся: а раптам зарплату таксама 32-га пачнуць плаціць?..

Барыс КРУПЕНЬКА,
г. Жодзіна.

Прыдумкі ад вясёлай кумкі

* * *

Добраму чалавечку ўтульна і ў запечку.

* * *

Хто ў працы добра не пацее,
Ніколі не пабагацее.

* * *

Як абыходзіцца з жанчынамі так-сяк,
Яны ў каханні паступова страцяць смак.

* * *

Каб маладымі заставацца,
Часцей належыць цалавацца.

* * *

Сям'ёю жыць — патрэбны ўменне,
Каханне, вопыт і цярпенне.

* * *

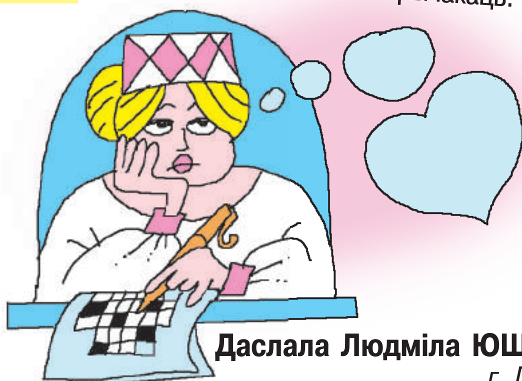
Трэба нам лічыцца з часам:
У гадоў няма запасу.

* * *

З уважлівым ды верным мужам
Не страшныя любыя сцюжы.

* * *

Калі пазяхаць, сумна ў столь паглядаць,
Тады жаніха можна не прычакаць.

Даслала Людміла ЮШЫНА,
г. Гомель.

Людміле ЮШЫНАЙ — 75!

Рэдакцыя часопіса «Вожык» сардэчна віншуе Людмілу Іванаўну з 75-годдзем і жадае моцнага здароўя, пазітыўнага настрою і творчага натхнення на доўгія гады!

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА і Аляксандра БАГДАНОВІЧА.

Мікола МАЛЯЎКА

Здагадка

У музеі краязнаўчым
Экспанатаў розных шмат.
І партрэты продкаў бачу,
І калекцый рэдкіх клад.

Праз адкрыцці і знаходкі
Адчуваю дух вякоў –
І вачэй не зводжу з продкаў,
Як з бліжэйшых сваякоў.

Родны свет!.. І не адразу
Зразумеў, чаму пільней
Маладыя час ад часу
Паглядаюць на мяне.

Ды аднак жа не журуся,
Хоць здагадцы і не рад:
Я і сам ужо гляджуся,
Як музейны экспанат.

г. Мінск.

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

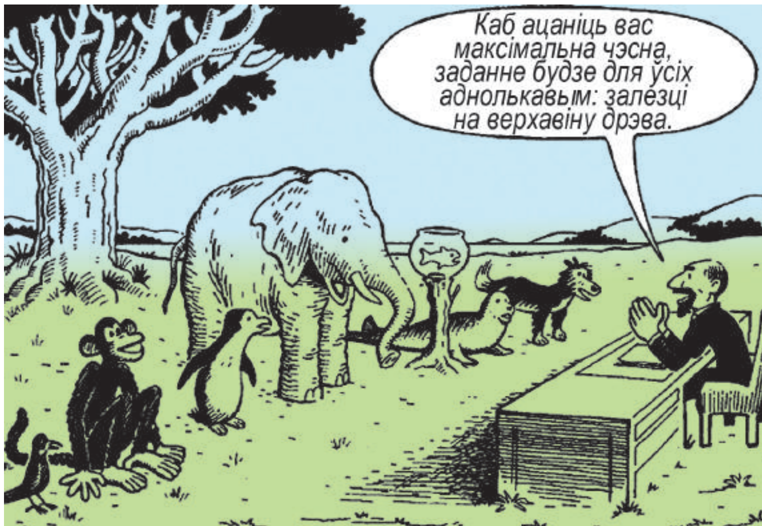
Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Калі мужчына перастае кожны дзень галіцца, мяняць шкарпэткі, прасіць прабачэння і казаць кампліменты, можна супакоіцца: цяпер ён твой!

* * *

Матылі ў жываце, прусакі ў галаве, на душы кошкі... Як пракарміць увесь гэты заапарк?

* * *

Тлумачыла даішніку, што ўчора была ў іншых туфлях, таму правы засталіся ў іншай сумцы. Мужчынская логіка разляцелася на кавалкі...

* * *

– Чым скончылася вашая сварка з жонкай?
– Прыпаўзла да мяне на каленях!
– І што сказала?
– Вылазь з-пад ложка, я супакоілася!

* * *

Толькі 1 працэнт насельніцтва лічыць, што цэтлік на вопратцы служыць для таго, каб даведацца, як яе даглядаць: мыць, прасаваць і г. д. Астатнія 99 працэнтаў вызначаюць па ім, дзе зад, а дзе перад.

* * *

Размова ў аптэцы.

– Бабулькі сёння так шмат сардэчных лекаў бяруць. Напэўна, магнітныя буры? – цікавіцца ў старэйшага калегі малады правізар.

– Ды не, за кватэру рахункі атрымалі... – адказвае дасведчаны фармацэўт.

* * *

У нас на працы ўвялі штогадовую праверку ў нарколага і псіхіятра. Мабыць, падазраюць, што нармальныя і цвярозыя людзі за такую зарплату працаваць не будуць.

Вясёлая пошта

Полечка

Танцавалі полечку бабулі,
Стукалі абцасы аб падлогу.
А дзяды, як музыку пачулі,
Тут жа ў хату збочылі з дарогі.

Рукі разляталіся, як птушкі,
У вачах іскрыліся смяшынкі,
Зіхацелі завушніцы ў вушках,
Ў танцы долу падалі хусцінкі.

Гляньце: не бабулькі –
маладзіцы,
Не дзяды, а зграбныя мужчыны!
Скачуць польку – мільгацяць
спадніцы,
Паскідалі кажухі з аўчыны.

Ўраз яны пра свой узрост забылі
І забылі пра сівыя скроні.
Полечку вясёлую кружылі
І з азартам пляскалі ў далоні.

Валянціна БАБКО-ЛЯШКЕВІЧ,
Салігорскі раён,
в. Радкава.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА
і Андрэя СІДАРЭЙКІ.

Падарунак

Асёл аднойчы запрасіў
Ільва на імяніны.
Той шчодры быў і падарыў
Мех вэнджанай каніны.

Паселі госці ўсе за стол,
Квас налівалі пенны...
Збянтэжыўся адзін Асёл,
Бо есць ён толькі сена.

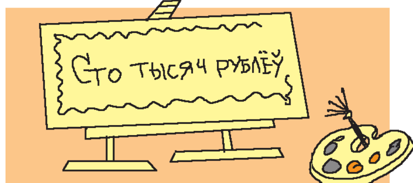
Мікола САЛАЎЦОЎ,
г. Чавусы.

Прагнозы і метамарфозы

Тэма вечная, паверце,
Пра надвор'е на планеце.
Без прагнозу – як без хлеба:
Нам дакладна ведаць трэба,
Дзе чакаюцца ападкі,
З хваляваннямі ці гладкі
Фон геамагнітны будзе,
Які цiск адчуюць людзі.
Суха, ветрана ці ціха –
Зможам мы пазбыцца ліха!
Праўда, часам той прагноз
Выклікае смех да слёз.
Абяцаюць навальніцу –
Сонца з раніцы іскрыцца.
Скажуць: «Сонечны дзянёк» –
Дождж не пусціць за парог.
Памыляюцца здаўна,
Ды не іхняя віна:
Больш капрызаў год ад году
Дорыць шчодрая прырода.
Ўсё ж, пакуль існуе свет,
Хоча ведаць фін і швед,
Хоць прыблізна, хоць намёк,
Якім выдасца дзянёк.
А сіноптыкаў задача –
Навучыцца лепш прадбачыць,
Каб сюрпрызы ад планеты
Не рабілі шкоды свету.

Святлана АГЕЯВЕЦ,
Пружанскі раён,
г. п. Ружаны.

Грашовыя рэпрадукцыі

Шэдэўры знакамітых мастакоў ці скульптараў часам ацэньваюцца вельмі дорага. І зразумела, што простыя людзі не могуць іх набыць. Іншая справа — рэпрадукцыі. Такія «падманкі» і каштуюць дастаткова танна, і знайсці іх нескладана. Ёсць нават мастакі, якія на гэтым добра зарабляюць.

Мабыць, менавіта з іх вырашыла ўзяць прыклад жыхарка г.п. Зарэчча Рэчыцкага раёна. Але маляваць яна не ўмела, таму ў якасці дапаможнага сродку абрала тэхніку — каляровы прынтар. А падрабляць вырашыла не якія-небудзь карціны, а грошы. Затрымалі фальшываманетчыцу, калі яна спрабавала разлічыцца стотысячнай «рэпрадукцыяй» у магазіне. Крыху пазней у яе доме міліцыянеры знайшлі несапраўдныя грошы наміналам 50, 100, 200 тысяч рублёў і нават некалькі 100-доларавых паперак.

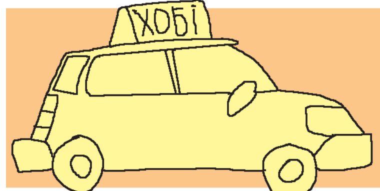
Узбуджана крымінальная справа. Хто ведае, можа, давядзецца гэтай жанчыне асвойваць навуку сапраўднага жывапісу, але ўжо за кратамі.

г. Гомель

Прыемнае, карыснае і законнае

Адзін мужчына вельмі любіў падвозіць людзей на сваім аўтамабілі. А чаму не? Робіш дабро чалавеку, і ў такі момант самому на душы святлей становіцца. Але аднойчы пасажыр прапанаваў расплаціцца за паездку. Гамяльчанін аднекваўся, ды ўсё ж такі згадзіўся. І тут у ягонай галаве ўзнікла думка: чаму б не сумяшчаць прыемнае з карысным і не пачаць зарабляць на сваім хобі грошы?

Так мужчына стаў нелегальным таксістам. Чамусьці ён зусім не падумаў, што патрэбна зарэгістравацца ў якасці індывідуальнага прадпрымальніка і атрымаць неабходную ліцэнзію. У выніку быў затрыманы інспекцыяй Міністэрства па падатках і зборах сумесна з супрацоўнікамі міліцыі Чыгуначнага РАУС горада Гомеля.

Машыну коштам 110 мільёнаў рублёў канфіскавалі, да таго ж нелегалу давядзецца заплаціць штраф у памеры да 21 мільёна рублёў. Пасля гэтага, мяркуем, ён пачне сумяшчаць прыемнае не толькі з карысным, але і з законным.

Зняволены «дзед»

Кожны, хто служыў у арміі, ведае такі ланцужок: «дух» — «слон» — «дзед» — «дэмбель». Па гэтай лесвіцы праходзіць кожны салдат. І, як у любой іерархіі, часта здараецца, што той, хто стаіць на прыступку вышэй, здзекуецца з ніжэйшых па статусе.

Вось так адзін «дзед» з гомельскай вайсковай часці і вырашыў паказаць, хто ў казарме галоўны. Падняў маладых салдат ноччу і прымусіў стаяць каля сваіх ложкаў. А калі смелы «дух» адмовіўся выконваць бязглузды загад, сяржант пусціў у ход кулакі.

У ходзе разбіральніцтваў яго прыгаварылі да двух гадоў зняволення і пазбавілі звання. Цікава, якую прыступку хлопец будзе займаць у турэмнай іерархіі?

Малюнак Аляксандра ШМІДТА.

Малюнак Ганны ДЗЮКАВАЙ.

Падказаў

— І дзе была мая галава, калі я пагадзілася выйсці за цябе замуж? — усклікнула нечым раззлаваная жонка.

— Не ведаеш, дзе? Яна ляжала на маіх грудзях, а я ў гэты час абяцаў табе залатыя горы, малочныя рэкі і кісельныя берагі, — падказаў знаходлівы муж.

Хтосьці губляе, а хтосьці знаходзіць

Размова дзвюх сябровак.

— Парай, дзе мне знайсці добрага мужа?

— Спачатку трэба, каб яго нехта згубіў, але такое здараецца рэдка...

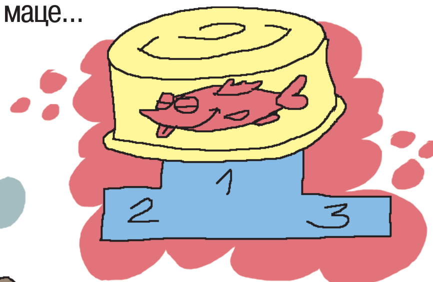
Смачная рыбка

— Так люблю спажываць марскую чырвоную рыбку, якая да таго ж яшчэ танна каштуе, — хваліцца Пятрок.

— А як яна называецца? Я таксама хачу пакаштаваць, — цікавіцца Іван.

— Ды ўсе ведаюць. Кілька ў тамаце...

Цікаўны

— Ты, Паўлік, вялікі ўжо. Табе пяты годзік пайшоў, — кажа бабуля Параска.

— А калі той годзік назад прыйдзе? — спытаў малы.

— Назад ён ужо ніколі не вернецца, — сказала бабуля і ўздыхнула.

Даслаў Міхал ШУЛЬГА,
Буда-Кашалёўскі раён,
г. п. Уваравічы.

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

З далёкай Чукоткі кабета
Ўжывала сто грам за абедам.
Гарэлку з сялёдкі
Штодня гнала цётка
Па нейкім рэцэпце сакрэтным.

* * *

Непалец адзін і непалка
Кахаліся бурна і палка.
У час цалавання
Агеньчык кахання
Прыгожым быў, нібы фіялка.

* * *

Суданца, ўраджэнца Хартума,
Даўно непакоіла дума:
Вось бы вечарочкам
Знайсці кашалёчак
З грашыма на круглую суму!

* * *

Настаўніца з Новай Гвінеі
Вучыць папуасаў умее:
То пугай, то палкай,
А то і качалкай,
Глядзіш – і дзіця разумнее.

* * *

У кралі прыгожай з Фарэраў
Шмат розных было кавалераў:
З-пад Альпаў, Карпатаў,
З краін-эміратаў
І нават аж з-пад Кардыльераў.

* * *

Ля фота сімпотнае тайкі
Мужчыны ўвесь час ставяць
лайкі.
Ды ці ж ім вядома,
Што таечка дома –
Узор беспадобнай гультайкі.

* * *

А нейкі галандзец з Арубы,
Што дзесьці, здаецца, ля Кубы,
Агню не баяўся,
Вадой абліваўся
І лазіў у медныя трубы.

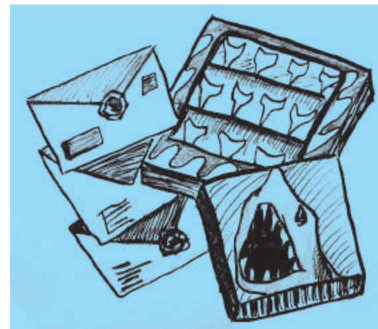
* * *

Шчаслівы грузін з Кутаісі
Хацеў ажаніцца з Марысяй,
Ды гэтая панна
Парушыла планы
І замуж пайшла у Тбілісі.

* * *

Заўзяты рыбак з Ганалулу
Злавіў ля Гаваяў акулу.
Склаў зубы ў пакунак,
Паслаў падарунак
Для цешчы сваёй з Барнаула.

Ігар ПРАКАПОВІЧ,
г. Паставы.

Малюнкі Ганны ПРАКАПОВІЧ, студэнткі 3-га курса БНТУ.

Лімэрык – верш-пяцірадковік з рыфмоўкай ААББА, у якім абыгрываецца нейкая бязглуздзіца. Сюжэт будуецца прыкладна так: у першым радку гаворыцца, хто і адкуль, у другім – што зрабіў, а далей – што з гэтага атрымалася. Прапануўваем і вам, шаноўныя чытачы, паспрабаваць скласці свае лімэрыкі, выкарыстоўваючы назвы беларускіх гарадоў. Лепшыя з іх абавязкова трапяць на старонкі «Вожыка»!

Старое на новы лад

Лепш позна, чым ніколі... атрымаць зарплату.

Пачнеш ленавацца – будзеш з торбай валачыцца. Ды падатак плаціць за дармаедства.

Шукай, дык знойдзеш. Толькі не кажы, дзе.

Лепш верабей у руцэ, як голуб на страсе. А яшчэ лепш – певень у чыгунку.

З ваўкамі жыць – па-воўчы выць. Заўсёды карысна ведаць мясцовы дыялект!

Розум – найлепшае багацце. Але рахунак у банку яшчэ нікому не перашкаджаў.

Смех без прычыны – знак дурачыны? Ды не, гэта «Вожык» прыйшоў!

Даслала Ганна ЧАРНУШЭВІЧ,
Слуцкі раён,
в. Замосце.

«Вожык» – грамадска-палітычны, літаратурна-мастацкі часопіс
№ 3 (1530), 2016 год.
Выдаецца з ліпеня 1941 года.

Заснавальнікі: Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

В. а. галоўнага рэдактара
Ганна Аляксандраўна КІСЛУШЧАНКА.

Рэдакцыйная калегія: Анатоль АКУШЭВІЧ, Сяргей ВОЛКАЎ, Навум ГАЛЬПЯРОВІЧ, Мікола ГІРГЕЛЬ, Тамара ДАНІЛЮК, Валянціна ДУБРОВА, Юлія ЗАРЭЦКАЯ, Казімір КАМЕЙША, Алег КАРПОВІЧ, Уладзімір МАТУСЕВІЧ, Міхась ПАЗНЯКОЎ, Уладзімір САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ.

Рэдакцыя: Аляксандр КАРШАКЕВІЧ *(намеснік галоўнага рэдактара, мастацкі аддзел),* Наталля КУЛЬГАВАЯ *(аддзел фельетонаў і пісьмаў),* Вераніка МАНДЗІК *(аддзел літаратуры).*

Адрас рэдакцыі
Юрыдычны адрас: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.
E-mail: info@zvyazda.minsk.by.

Паштовы адрас: 220005, г. Мінск, праспект Незалежнасці, 39.
E-mail: vozhyk@zviazda.ru; a-vojik@yandex.ru
Тэлефоны: галоўнага рэдактара – 288-24-62, намесніка галоўнага рэдактара, аддзелаў фельетонаў і пісьмаў, літаратуры, мастацкага – 284-84-52, бухгалтэрыі – 287-18-81, факс – 284-84-61.

Падпісныя індэксы:
74844 – індывідуальны, 01380 – індывідуальны льготны,
748442 – ведамасны, 01381 – ведамасны льготны.

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі № 520 ад 10.12.2012, выдадзенае Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Выдавец
Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»
Дырэктар – галоўны рэдактар Аляксандр Мікалаевіч КАРЛЮКЕВІЧ

Камп'ютарная вёрстка: Дар'я КАМЕЙША
Стыльрэдактар: Марыя ГІЛЕВІЧ

Падпісана да друку 11.03.2016. Фармат 60x84 $^{1}/_{8}$. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 2,79.
Ул.-выд. арк. 3,50. Тыраж 1294 экз. Заказ .

Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «БудМедыяПраект».
ЛП № 02330/71 ад 23.01.2014, вул. В. Харужай, 13/61, 220123, Мінск.

Малюнак Міколы ГІРГЕЛЯ.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА і Аляксандра БАГДАНОВІЧА.

Смешныя карціны з сусветнай павуціны

«Вожыкаўскі плакат»

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

ЧЫТАЙЦЕ! У наступным нумары:

Чым багата хата?

Хто як жартуе на першага красавіка?

Як выглядае цешчын дэсерт?

На які бытавы прыбор можна лавіць рыбу?

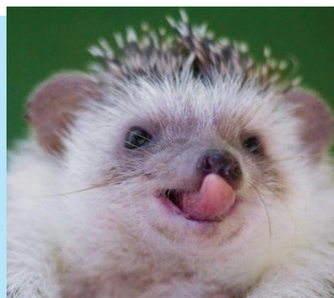
Нашы індэксы:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ — 74844,

індывідуальны льготны (для жыхароў сельскай мясцовасці: райцэнтры і населеныя пункты раёнаў) — **01380;**

ВЕДАМАСНЫ — 748442,

ведамасны льготны (для ўстаноў Міністэрства культуры, Міністэрства адукацыі) — **01381.**

ПАДПІСКА НА І ПАЎГОДДЗЕ 2016 ГОДА

Падпіска на 1 месяц каштуе:
індэкс 74844, цана 30600 рублёў,
індэкс 01380, цана 24400 рублёў,
індэкс 748442, цана 88800 рублёў,
індэкс 01381, цана 70000 рублёў.

Падпісацца можна ў любым аддзяленні сувязі РУП «Белпошта», у кіёсках РУП «Белсаюздрук». А яшчэ — па інтэрнэце (з дапамогай пластыкавых электронных картак, электронных грошай) ці праз аўтаматызаваную сістэму Адзінай разлікова-інфармацыйнай прасторы (АРІП).

